

Hồi Thứ Tám

HIỆM ĐƯỜNG CHỦ VẤN MẠCH

Cuối cùng, một giọng nói vang rõ giữa đêm:

– Đã lâu không gặp, Diệp đường chủ vẫn mạnh?

Hàn Tiểu Tranh nhận ra ngay đấy là giọng của Tả Trường Tiểu! Nhưng người lão gọi là Diệp đường chủ, chẳng rõ là ai? Chỉ nghe ông thợ mộc đáp:

– Vẫn còn sống đây!

Tả Trường Tiểu cười lạnh:

– Diệp đường chủ còn sống, thì ta không vui cho lắm

Ông thợ mộc đáp:

– Ta biết. Kỳ thực ta nào có khác hơn? Cứ nghĩ đến Cửu Kiếp Thần Lữ Nhất Hải vẫn chưa chết, là ta ăn không ngon, ngủ không yên!

Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ: “Lữ Nhất Hải? Có phải tên thực của Tả Trường Tiểu là Lữ Nhất Hải?”

Chỉ nghe Tả Trường Tiểu cười nói:

– Bây giờ Lữ mỗ nhân dịp bỏ ngay mối lo nghĩ giùm đường chủ, vì người đã chết thì còn biết gì đến khó chịu!

Ông thợ mộc cả cười:

– Mười bảy năm trước để cho người may mắn trốn thoát một lần, chẳng ngờ đến hôm nay người còn dám tìm đến ta!

– Khẩu khí Diệp đường chủ càng ngày càng lớn ra, nhưng ta không tin công phu “Thất hồn thất phách” của “Tiểu hành giả” là vô hiệu đối với đường chủ!

– Hẳn đang bị ta vây khốn dồn vào góc tường kia! Ta xem bây giờ bộ dạng của hần mới là thất hồn thất phách! Ta thực bội phục người, thứ vô lại như thế mà cũng thu dụng được!

– Chúng ta không cần phí miệng lưỡi, ngày hôm nay thân gia chẳng thành, không cần nể mặt nữa, họ Diệp kia, mau ra quyết một phen sống chết với ta xem!

Nghe đến đây Hàn Tiểu Tranh như cảm thấy thân mình A Vân sát bên gã bỗng run lên. Ông thợ mộc nói:

– Nếu chẳng nhờ trời xanh có mắt, thì con gái ta suýt bị rơi vào tay tiểu súc sinh của người rồi!

Ở bên ngoài, Tả Trường Tiểu, tức Lữ Nhất Hải, nói:

– Nhưng mười bảy năm trước người muốn tiêu diệt toàn gia của ta! Ngần ấy năm nay, ta ỉn tích mai danh, nhẫn nhục mang nặng, chỉ để một ngày ta cũng bắt người

ném mùi nhà tan cửa nát, chịu nỗi đau mất người thân.

– Bất luận ai bội phản bốn ban là phải giết, đó là quy luật truyền lại từ tiên bối.

Hàn Tiểu Tranh trốn trên gác nghe những lời này, thầm nghĩ chẳng biết Ông thợ mộc thuộc bang phái gì? Xem ông bình nhật chỉ là một ông thợ mộc đi buôn dọc Nam Bắc; một tay ông chế đồ gỗ rất xuất sắc, có ai ngờ ông lại là người biết võ nghệ? Càng ngày càng xuất hiện thêm những người thần bí khó dò, như thể đằng sau lớp vỏ bình thường mỗi người đều có những quá khứ không tầm thường chút nào. Riêng chính gã vẫn tự nhận bất phàm, bây giờ mới biết thực ra mình rất tầm thường.

Hàn Tiểu Tranh mãi suy nghĩ, chùng như quên cả tình thế nguy hiểm đang bao quanh. Lữ Nhất Hải cất cao giọng:

– Tại sao lúc ấy người là kẻ tận lực truy sát nhất? Rõ ràng là người mượn việc công để báo thù riêng! Đêm nay người có mọc cánh cũng khó thoát!

Ngay lúc ấy, người trong Cô Thủy Trấn bị tiếng huyền não làm kinh động thức giấc, có vài kẻ nhiệt tâm vác gậy chạy đến. Lữ Nhất Hải vội hô to:

– Kẻ nào dám tiến vào trong vòng năm trượng, giết hết cho ta!

Vừa nói dứt lời, đã có tiếng thét thảm khốc vang lên, hiển nhiên đã có người trúng độc thủ! Ông thợ mộc vội vã cao giọng nói:

– Chư vị phụ lão! Bọn ác ma này giết người không chớp mắt, chư vị chớ nên đến gần, tâm ý chư vị xin tâm lĩnh, tại hạ có cách đối phó với bọn chúng, chư vị hãy trở về nhà.

Giữa tiếng nói, lại có tiếng rú đau đớn vang dậy!

Ông thợ mộc kêu lớn:

– Các vị chẳng phải người trong võ lâm, xen vào chuyện tranh chấp giang hồ chỉ là hy sinh vô ích mà thôi!

Mọi người thấy nhóm lạ mặt này vung tay giết người như không, trong lòng tự biết chẳng giúp ích chi được, họ đành lui ra xa nói vọng lại:

– Ông thợ mộc hãy bảo trọng!

Tuy thế, vẫn có nhiều người không chịu về nhà, họ đứng xa xa ngoài năm trượng, cất cao đuốc soi sáng cả vùng, cả bầu trời ánh lên một màu đỏ như máu! Ông thợ mộc cũng nhờ thế mà thấy rõ đối phương trong ánh lửa, chỉ có ông vẫn ẩn mình trong bóng tối. Địch sáng ta tối, dễ thủ khó tấn công!

Chẳng hiểu vì sao, bên phe Lữ Nhất Hải vẫn chần chờ chưa tấn công.

Bỗng có tiếng rú lên, ba người phía Lữ Nhất Hải ngã xuống. Trên ngực họ đều cắm sâu một cây gươm!

Dân chúng tứ phía thấy thế mới biết Ông thợ mộc thân mang tuyệt kỹ, họ đồng lớn tiếng khen!

Hàn Tiểu Tranh do tầm nhìn bị hạn chế nên không thấy được cảnh này, nhưng gã

thấy dân chúng reo hò cổ vũ, thì biết chắc là đối phương bị thiệt hại, bất giác gã cũng cao hứng theo!

Lữ Nhất Hải chưa thấy được đối phương mà ba người của lão đã bị hại, trong lòng kinh nghi, vội ra hiệu bằng tay, liền có bốn người như bóng ma từ bốn phía tiến đến căn nhà, tốc độ nhanh vô cùng!

Người đi đầu đến trước cửa, lập tức vung chân đá mạnh! Cánh cửa ấy vốn đã bị Hàn Tiểu Tranh khều ra, nên vừa bị đá cửa đã bật ra, một bóng người lập tức tiến vào, động tác nhanh nhẹn, y vung kiếm chém liên!

“Bộp” một tiếng, người sử kiếm thâm kêu không xong, bởi thanh âm đó chẳng phải là tiếng đao kiếm uống máu, mà là tiếng chém vào thân gỗ! Trong lúc cấp bách, y muốn thu kiếm lại nên gắng sức giật ngược, nhưng chưa rút kiếm ra được thì thân người gỗ đã đổ ập về phía y. Cùng lúc ấy một đạo hàn phong vút qua, thủ cấp của y đã bay lên, người ấy chưa kịp kêu một tiếng thì đã ngã xuống.

Người theo sát phía sau không thấy rõ, cứ tưởng là Ông thợ mộc cùng đồng bạn đang ngã xuống, liền hét lớn phi cước đá vào thân người gỗ. “Rắc” một tiếng, xương chân của y đã gãy, y rú lên lăn lộn dưới đất!

Cước lực của kẻ này cũng không yếu, thân người gỗ bị y đá trúng bay đi! Nhưng vừa bay đi được một đoạn, thân người gỗ lại văng trở lại, phát ra tiếng gió rít “vù vù” giáng xuống kẻ thứ ba thục nhanh.

Người này thấy thế không dám dùng chân đá, cũng không dám dùng vũ khí ngăn chặn, trong lúc cấp bách y muốn mượn lực đẩy đi để tránh hình nhân bằng gỗ. Tay hữu của y chạm vào hình nhân, vừa định mượn xảo lực đẩy chệch hướng, chợt nghe “phập” một tiếng, hình nhân đã chụp lấy tay của y!

Biến hóa này khiến y kinh hồn tán đởm! Chưa kịp có phản ứng gì, một đường kiếm đâm thẳng vào bụng y, đẩy sâu nỗi giá lạnh và đau đớn vào trong thân thể! Một tiếng kêu ngắn vang lên, y ngã ngược ra sau, cùng lúc ấy hình nhân gỗ cũng thả tay y ra!

Thì ra Ông thợ mộc đã phí vô số tâm huyết để chế ra hình nhân bằng gỗ, bên trong đã gắn mười mấy cơ quan nhỏ, ngoài ra hình nhân có thể cử động một cách đơn giản theo sự điều khiển của người, tuy không linh hoạt bằng người thực, nhưng đem ra sử dụng trong tình huống này lại có công hiệu đặc biệt.

Kẻ còn lại trong bốn người thấy chỉ trong chớp mắt mà ba đồng bạn của y đã ngã xuống, bất giác kinh hãi vô cùng, nhất thời y chẳng biết phải tiến hay lùi!

Chỉ nghe tiếng mũi nhọn xé gió trong không khí, vô số phi tiêu đang nhắm vào người y!

“Keng” một tiếng, y đưa đao đón đỡ, đột nhiên một nguồn lực kỳ dị ập đến khiến y không giữ được binh khí, để vụt khỏi tay!

Sau đó trên thân y đã có thêm mười mấy lỗ nhỏ, trong số đó ít nhất có năm chỗ

là trí mạng! Thân hình y bỗng như bị mất hết gân cốt, nhũn người xụi xuống!

Lúc này chỉ còn kẻ gãy chân đang lặn lộn dưới đất!

Ông thợ mộc đưa tay túm lấy ném ra, người kia đã bay ra ngoài!

Những người bên ngoài cả kinh, ngỡ rằng Ông thợ mộc đột phá vòng vây, lập tức có mười mấy loại vũ khí đồng loạt tấn công bóng người trên không!

Kẻ kia kinh hoàng, ráng sức kêu:

– Là tôi...

Chữ “tôi” chỉ thốt ra được phân nửa thì ngưng bật đi, kẻ ấy cơ hồ bị đồng bạn cho biến thành tổ ong! Lữ Nhất Hải giận xanh mặt:

– Diệt đường chủ hùng khí chẳng kém năm xưa!

Nếu lão có thể nhìn thấy sắc diện Ông thợ mộc thì sẽ thấy thần sắc của ông không khá lắm, như thể ông đang gắng sức chịu đựng cơn đau nào đó, song ông đang ẩn mình trong bóng tối, nên lão làm sao thấy được?

Lại có bốn người xông đến căn nhà. Bốn người này thân thủ kỳ lạ, mỗi người tay tả cầm cung, tay hữu mang khiên, bốn người hợp thành một vòng, tấm khiên đưa ra ngoài tạo thành một phòng tuyến rất chặt chẽ!

Tứ bề lắng xuống, mọi người đều tự hỏi lần này không biết Ông thợ mộc có thể đẩy lui nhóm bốn người này chăng?

Hàn Tiểu Tranh cảm nhận được sự yên lặng; gã thấy lo lắng, bèn rón rén bò ra chỗ leo lên gác nhìn xuống, lại quay trở lại bên dưới cửa sổ, kè tai A Vân nói khẽ:

– Cha của cô thật bản lĩnh quá!

Nói đến đây, Hàn Tiểu Tranh lại ngửi thấy mùi hương dễ chịu phát ra từ thân thể A Vân, bất giác gã lại cảm thấy lâng lâng như bị mê hoặc. A Vân nói gì gã cũng chẳng biết, đến lúc định thần lại, gã thầm tự mắng mình tại sao trong tình cảnh này lại có thể nghĩ lơ mơ vậy! bậ!

Bên ngoài, nhóm bốn người nhanh chóng tiến đến sát căn nhà, nhưng họ vẫn không thấy bóng ai cả, lại tiến vào trong, xem xét từng phòng cũng chẳng thấy gì khác lạ.

Đúng lúc cả bốn người đang từ trong căn phòng sau cùng bước ra, đột nhiên nghe “rít” một tiếng, làm họ cả kinh! Lúc ấy hai người đang bước ra ngoài, hai người còn trong phòng. Lại nghe “ầm” một tiếng, nhiều thanh sắt từ trên rơi xuống chắn ngay ngưỡng cửa, cách ly hai người trong phòng và hai người ngoài phòng! Một trong hai người phía ngoài tránh hơi chậm một chút, chéo áo của y bị vướng lại nơi thanh sắt, khiến y sợ quá vội rút kiếm chém đứt góc áo.

Ngay lúc đó, một tiếng cười lạnh trỗi lên từ phía trên đầu bốn người! Sau đó, một bóng người đáp xuống như dơi, tấn công hai kẻ đứng phía ngoài phòng. Nếu cả nhóm bốn người chung vai sát cánh, mới tạo được uy lực, nhưng bây giờ không còn liên thủ

được nên trong bụng chẳng còn can đảm, trong lúc họ tay chân bối rối, có ánh máu bắn vọt lên không, một người đã bị chém ngang hông đứt lìa!

Người còn lại vội mọp xuống đất bò ra ngoài như con rùa đen, y định ra đến ngoài nhà sẽ bỏ chạy thoát thân. Cách đó kể cũng hữu dụng, nào ngờ vừa ra khỏi cửa, một cây trụ gỗ lớn từ trên giáng xuống ngay trên tấm khiên của y, lực mạnh hơn nghìn cân, biến y thành một đồng máu thịt bầy nhầy!

Khuôn viên nhà Ông thợ mộc mỗi bước đều có bố trí đầy cơ quan chết người!

Hai kẻ bị nhốt trong nhà tuy không nhìn tận mắt cái chết của đồng bạn, nhưng mùi máu tươi trong không khí khiến họ biết có chuyện chẳng lành, nên trong bụng chỉ muốn kiếm đường trốn ra, bèn nhắm ngay hai khung cửa sổ chém mạnh. Cửa sổ văng đi, hai người cũng phi thân phóng ra ngoài, vừa lúc ấy có bốn sợi dây thừng bung ra từ bốn góc khung cửa, hợp thành một vòng!

Hẳn là hai người đã phát động cơ quan khi phá tung cửa sổ.

Vòng dây thừng vút siết vào hai thân người, một kẻ bị siết trúng yết hầu, chẳng kịp gỡ dây đã tắt thở toi mạng! Thi thể của y treo lủng lẳng trên không!

Kẻ kia thân pháp mau hơn nên khi vòng dây siết lại thì y đã ra ngoài, may mắn chỉ bị dây siết trúng chân trái. Y vội co mình, rút kiếm định chặt đứt dây thừng, nhưng không hiểu sao chặt mãi chưa đứt. Y nhìn thấy Ông thợ mộc phi thân đến, nếu không mau thoát thân ắt sẽ chết, nên y cắn răng chém đứt cổ chân trái!

Một tiếng rú thảm khốc vang lên, thân hình y rơi xuống, chỉ còn bàn chân trái đơng đưa trên không. Phía ngoài lập tức có người xông đến cứu kẻ vừa chặt đứt chân mình, y đã ngất đi! Vừa cứu người vừa rút lui, lại có hai kẻ bị chiếc đuă của Ông thợ mộc đâm chết!

Bên ngoài lại rộ lên tiếng người hoan hô, vì thôn dân nhìn thấy người của Tả gia ngã xuống. Hàn Tiểu Tranh nghe tiếng reo hò cũng phấn chấn theo.

Bỗng từ ngoài vang lên những tiếng “vút, vút”, thì ra Tả gia bắt đầu khai tiền trận. Bởi các xạ thủ đều là người chốn võ lâm nên thế tên lao đến rất mạnh, có thể xuyên thủng những tấm gỗ mỏng hơn một chút!

Cách tấn công này không uy hiếp được Ông thợ mộc, nhưng đối với Hàn Tiểu Tranh và A Vân thì có phần nguy hiểm, dù rằng tên hiểm khi bắn lên cao, nhưng cũng có vài mũi vào đến căn gác gỗ.

“Phập” một tiếng, một mũi tên xuyên qua lớp gỗ, khiến Hàn Tiểu Tranh giật mình. Gã vội kéo A Vân sang bên, cô không hiểu ý, hoảng sợ hỏi:

– Người... làm gì vậy?

Hàn Tiểu Tranh không nói một lời, vội đẩy A Vân sát vào tường, lấy thân mình án phía trước, vì tường làm bằng đất, tên không xuyên thủng được.

A Vân chợt hiểu, nước mắt cô trào ra, cô vùng vẫy muốn chui ra nhưng bị Hàn

Tiểu Tranh đề cứng!

Hàn Tiểu Tranh nói nhỏ:

– Chẳng phải A Vân thường nói A Tranh có da dày hơn da bò sao? Dù có bị tên bắn trúng cũng không sao đâu.

A Vân cũng nhỏ giọng:

– Người khờ quá! Không nhớ phía bên kia có thùng nước sao?

Hàn Tiểu Tranh vỗ đầu:

– Đúng là sợ quá quên mất!

Cả hai vội thu mình trốn đằng sau thùng nước. Bỗng nghe Lữ Nhất Hải nói lớn:

– Diệp Thích! Phải chăng người có đồng đảng? Ta nghe có tiếng nói, giọng nữ dĩ nhiên là con gái người, còn giọng nam là ai? Mau cùng ra đây chịu chết đi!

Hàn Tiểu Tranh hoảng sợ nói thầm: “Tai lão già này sao thính quá?”. Lại nghe Ông thợ mộc đáp:

– Khà khà, con gái ta đang bảo “tiểu hành giả” của các người thành thực một chút! Tiễn trận của các người nhớ khéo đừng bắn vào “tiểu hầu tử” đấy nhé!

Ông thợ mộc đổi tên “tiểu hành giả” thành “con khỉ cười”. Nói thế mà công hiệu, tên ngừng bắn, đương nhiên là vì đối phương thấy cách tấn công này không hiệu quả, chứ một tên “tiểu hành giả” chẳng có phân lượng nào đối với Lữ Nhất Hải cả.

Bên trong bên ngoài đều im lặng một lúc, khiến mọi người cảm thấy áp lực nặng nề.

Cuối cùng, lại có sáu người xông đến căn nhà Ông thợ mộc, nhưng họ không vào nhà, mà mỗi người cầm một chùy sắt to lớn, bắt đầu nện vào tường nhà! Thì ra phía Tả gia thấy Ông thợ mộc ẩn thân trong bóng tối nên dễ thủ khó tấn công, cộng thêm ông bố trí la liệt các cơ quan trong nhà, do đó muốn hủy diệt chỗ ẩn thân của ông.

Tường đất làm gì chịu nổi sức đập phá như thế? Từng khối tường đất dần dần rớt xuống. Trên gác, Hàn Tiểu Tranh cũng cảm thấy cả căn nhà đang rung chuyển, gã thàn kêu khổ, cứ tiếp tục như vậy một lát căn nhà cũng sập, lúc ấy không cần phía Tả gia động thủ, nội căn nhà này cũng đủ đề chết gã!

A Vân lúc này sợ thất sắc, cô níu chặt tay Hàn Tiểu Tranh không buông.

“Rầm” một tiếng lớn, bức tường sau lưng Hàn Tiểu Tranh và A Vân ngã xuống, bụi đất bốc lên mù mù!

Hàn Tiểu Tranh bị hít phải bụi rất khó chịu muốn ho, nhưng gã cố sức nhịn vì gã biết chỉ cần phát ra một tiếng ho là chết ngay!

Cũng may căn nhà này do những trụ dọc và xà ngang chống đỡ chứ chẳng phải tường đất, nên tuy tường đã sụp nhưng nóc nhà chưa đổ. Hàn Tiểu Tranh cùng A Vân cố thu mình thực nhỏ, lẩn trốn giữa các vật dụng để trên gác, trong nhất thời vẫn chưa bị người của Tả gia phát hiện, tuy nhiên mất đi tấm tường đất bên trong nhà trở nên

trống trải rất nhiều.

Lữ Nhất Hải sai người bắn tên lửa vào đồng củi và rơm rạ chất ngoài sân nhà, chẳng bao lâu cả căn nhà tràn ngập ánh lửa, sáng như ban ngày!

Tả gia còn lại hơn ba chục mạng, nhìn thấy tình thế thuận lợi, lập tức có hai mươi mấy người cùng xông đến. Các thôn dân đứng xa xa thấy thế, thầm lo giùm cho Ông thợ mộc, họ biết giữa trùng vây như thế, e rằng ông khó lòng thoát nạn, nhưng họ không nghĩ ra cách gì để giúp ông, bởi nhào vô kể như tìm đường chết!

Hơn hai chục người tiến đến căn nhà đã sụp tường. Chợt nghe một tiếng hú dài, một bóng người từ trong nhà vọt lên không trung như cánh chim ưng, chính là Ông thợ mộc Diệp Thích. Lập tức có bốn người phi thân lên công kích Diệp Thích.

Một tiếng nạt lớn:

– Muốn chết à!

Chỉ thấy thanh kiếm trong tay Diệp Thích vũ lộng, phát ra những điểm sáng như trăm ngàn sao chổi tung hoành đan nhau, ánh sáng tỏa khắp!

Mọi người nhìn sững, chẳng ai ngờ Ông thợ mộc thường ngày im lặng ít nói, lại có võ công cao thâm khôn lường như thế!

Động tác của Diệp Thích nhanh như chớp, người nhìn có cảm giác như bốn bề không gian đều chìm trong màn kiếm!

Máu tươi văng tung tóe!

Thôn dân Cô Thủy Trấn chưa từng nhìn thấy cảnh máu chảy như thế: máu phun như suối, máu bắn lên không, có lúc lại tung rơi như mưa. Bất luận cảnh nào cũng đập thẳng vào mắt, gây cảm giác kinh hoàng chấn động tâm can!

Ánh máu quyện lẫn ánh lửa, tạo nên một vẻ đẹp bi thảm!

Người phe Tả gia lần lượt ngã xuống! Sinh mạng con người trong lúc này chẳng có giá trị gì cả! Trong chớp mắt, đã có mười ba người chết dưới kiếm của Diệp Thích! Trong đó có thi thể một người ngã trúng đồng củi đang cháy, lửa rực nhanh chóng thiêu đốt y phục của y, kể cả xác thịt của y. Mùi máu tươi lại quyện lẫn mùi thịt cháy sém, khiến người muốn nôn mửa.

Phần Diệp Thích lúc này mang thương tích khắp mình! Tay tả của ông hầu như không cử động được, bởi đã bị một ngọn roi quất trúng, chân hữu của ông cũng bị kiếm đâm, máu chảy nhiều khiến chân ông tê dần và chậm hẳn, mà ông nào có thời gian băng bó!

Vết thương nặng nhất nằm nơi vùng bụng Diệp Thích, dài đến bảy, tám tấc, do một mũi giáo gây ra. Ông nhớ rõ lúc ấy một cước của ông đá trúng cánh tay hữu của đối phương, đúng ra phải gãy mất, nhưng đối phương chỉ rú lên một tiếng, cây giáo vẫn đâm vào bụng ông.

Mười ba người đã ngã xuống, nhưng còn mười hai người bao vây Diệp Thích.

Lúc này ông đã cảm thấy sức lực giảm dần, kiếm pháp không còn chuẩn xác nữa. Phải chăng vì mất máu quá nhiều?

Một kiếm trở tay, lại một người ôm mặt ngã xuống, Diệp Thích cảm nhận được cảm giác kỳ dị lúc mũi kiếm của mình đâm vào đầu đối phương, thậm chí ông có thể nghe được tiếng xương kêu rắc rắc.

Cùng lúc ấy, tay hữu của Diệp Thích lại bị một ngọn roi quất trúng, người ông chao đi, song tay tả nhanh chóng chụp lấy ngọn roi! Đối phương không ngờ Diệp Thích dám dùng tay chụp lấy binh khí của mình, vội biến chiêu muốn dùng roi trói lấy tay ông.